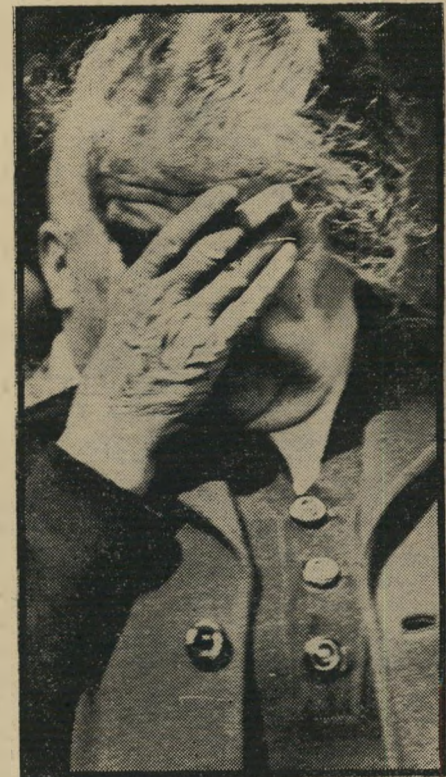

הפול יטרון

הראשון, גוטפריד מביוון היה מנהיג מסע הצלב הראשון, אבל פטר הנזיר היה הרוח האמיתית של מסע זה. הוא שהדליק את הלבבות, הוא שטרף, לכל מסע צלב נתון מטרף. לכל מלחמה, לכל קרב שבו אינאונים הוא השליט הגדול, ואין עורף ואין אוגדות ואין מטוסים, צריך איוו רוח לבושה בשר ודם, שתצק עד כלות הכוחות ותלהיב גם אם הלהבה היא מין בתצחוק.

וכי לא צחקו לבניו כשקיבל כדור

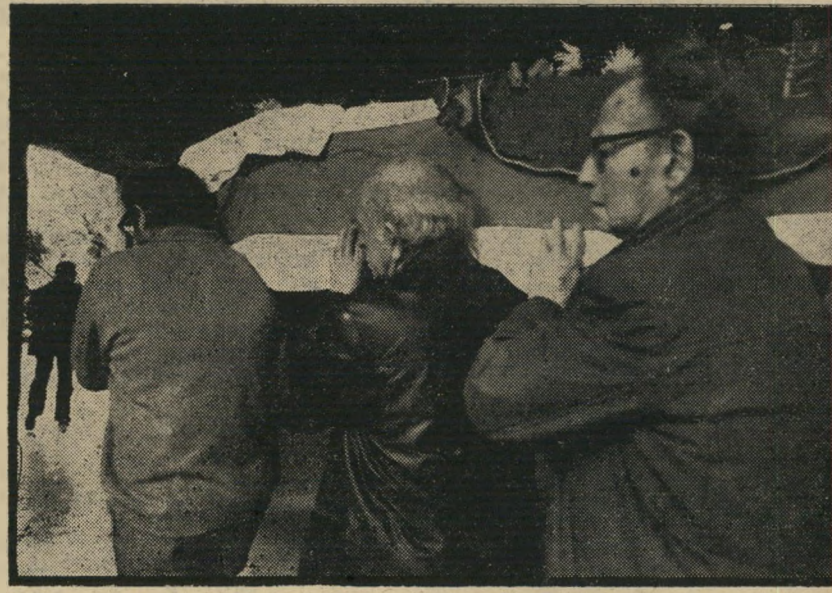
בפה, בקטמון, ולא יכול לצעוק כמה ימים, היתה מין מנוחה כללית, מין שקט. אבל היה איוו צחוק, או כשהציע — כך סופר בין החיילים הפשוטים — לעלות על בית מחסר עם מרגמות טראינטש דבוקות לבטן, והרי אילו היו עושים כך היו מרגמות מחסלות את הקרביים. אבל בין הקרבות, בחוכם, הוא צעק והלהיב, הוא היה לא רעב ולא עייף, היה מטריף ומר גיו ושואל מדוע לא עולים על רמאללה ומדוע לא עולים על שכם, או על אלוהים, איני יודע, אבל כל הזמן פעמה בו מין רוח-עיוועים וזה חדר אל כולם. כולם אמרו שיש כאן מטרף יפה, יש כאן רוח שלבשה חרב, יש כאן משהו חדש ומדהים... היתה מלחמה כדי שבני מהרשק יוכלו לנצח. כך אני מבין את מלחמת ירושלים... הוא צעק וירה ותירבת וגאם, וי שאג והלך כמו פטר הנזיר של מסעי הצלב וכאשר נרדמו בהליכה באמצע ה קרב היה הוא מעורר אותנו. הוא לא היה עייף, הוא לא ישן חמישה חודשים אפילו רגע אחד. יגידו שזה בלתי אפשרי, ש יגידו, אני אחראי למה שאני אומר, איש לא ראה אותו ישן, איש לא שמע אותו נותר, הוא יצא לשחרר עולם מכבלים ואנתנו צחקנו, אבל הלכנו אחריו באהבה ובצחוק.

גולדה בוכה מליטה את פניה בידה, כשהיא ממרתת בבכי מול ארונן של בני מהרשק, שהוצב בכניסה לבית הוועד הפועל של ההסתדרות בת"א. "הוא היה אנדה", אמרה, "ואגדה אין מספידים".

צניחה בגיל 50

לצה"ל? הוא התגייס בדרגת סרן. ב-1953 כשהיה מספק פלוגה מסייעת בגדוד חרמ"ש והוא בן 46, רצו לשחררו משירות. לבח המשיך לשרת. השאירו אותו. ב-50 עבר קורס צניחה. גם כשהשתחרר מצה"ל בדרגת רב-סרן המשיך לשרת שירות מילואים פעיל כ-מ"ם מחלקת מרגמות. ב-1967 עבר קורס קציני שריון ובמלחמת יום-הכיפורים השתתף במלחמה כמפקד פלוגת מילואים ברמת הגולן. הוא סבל מילקויי שמיעה וראייה, אבל התלהבותו לא שכחה. לפני שמונה חודשים חלה בסרטן הריאות. חודשים שכב על מיטת חולים, כשר הוא מנסה לעודד את המאות שעלו אליו לרגל. נותח, החלים, חזר לפעילות. עד שלפני שלושה שבועות אושפז שוב ולא קם עוד. ליד קברו לחשו רבים: "עכשיו פורק הפלמ"ח. סופית".

בתוך הארון ותיקי קיבוץ גבעתי-השלושה נושאים את ארונן של בני מהרשק, חמוכה בדגל אדום ובדגל האום, מתוך בית העם של הקיבוץ, שם הוספד במעמד אלפיס. אל בית-העמלון הקטן של החשק, כל הצמת הפוליטית, הביטחונית והכלכלית של המדינה חלקה את הכבוד האחרון לאיש, שלא קיה לו כל תואר רישמי או תפקיד מוגדר. בגיל 68 עדיין היה רס"ן (מיל.) בני מהרשק משרת שירות מילואים פעיל ביחידה קרבית בצה"ל, ממנו סירב להשתחרר.

ספורט

כדורסל

אחי שיכורי התהילה

נמאס לי, נמאס לי תמיד להיות האיש שצריך להציל את מכבי תל-אביב. כך רטן כדורסלן הקבוצה טל ברודי, ביושבו על ספסל בחדר-ההלבשה, מייד לאחר סיום המישחק בין קבוצתו לבין אלופת הולנד, טרנסול, ביום החמישי האחרון. בדבריו אלה ביטא ברודי לא רק את אכזבתו מההפסד הכיתי של הקבוצה ל-הולנדים (91:90) אלא, ובעיקר, את מרי-רותו מכך שבגיל 32 הוא עדיין נאלץ לשאת על שיכמו את נטל הקבוצה, כאשר שחקניה הצעירים של מכבי תל-אביב אינם מצליחים להגיע לרמתו ולרמת שאר ה-כדורסלנים האמריקאיים בקבוצה, למרות התנאים הטובים שלהם הם זוכים. הראייה לכך, מיספר הנקודות שקלעו השחקנים האמריקאיים לעומת הצעירים הישראליים, כדורסלנים טירונים. אלה שיצאו להגנת הצעירים מפני הביקורת של ברודי טענו, אומנם, כי בכדורסל, כמו בכדורגל, לא אלה שקולעים את מירב הנקודות הם בהכרח גם השחקנים הטובים ביותר. אולם, איש לא יכול היה לתת תשובה בר אשר לפער הכמותי בין קליעות השחקנים האמריקאיים שבקבוצה לבין השחקנים הישראליים. נוסף לכך, אין לשכוח כי בכדורסל משחקים רק חמישה שחקנים, החייבים להשקיע מאמץ רב יותר מאשר שחקני כדורגל, למשל, וזאת בשל הדי-נמיות של המישחק, המחייב את כל ה-שחקנים להימצא בתנועה שוטפת כל העת. בניגוד לכלל זה הסתובבו השחקנים הצעירים בקרוביץ, ארואסטי ואבישר כ-סהרוריים על המגרש. למרות שהצליחו להגיע להרכב הראשון של אלופת ישר-אל, הנחשבת כאחת הטובות באירופה, הם שיחקו כטירונים.

למישחקם הגרוע של הצעירים יש מיספר סיבות. מאז החלה קבוצת מכבי תל-אביב להצליח במישחקי גביע אירופה, רכשה מוגיטו רב בקרב ציבור אוהדי הספורט בארץ בכלל ואוהדי הכדורסל בפרט, עובדה זו הקנתה לקבוצה חוג מעריצים רחב ביותר.

אלה האחרונים מביטים על שחקני מכבי תל-אביב כעל אלילים של ממש, והדבר מסחרר בעיקר את הצעירים, ש אינם יכולים לצאת לרחוב מבלי שזרם של בני נוער ואף מבוגרים ירוף אחר חתני מותיהם. הם מזומנים כימעט לכל אירוע חברתי וזהו של בני העשרים-פלסו בעיר, ונערות רודפות אחריהם בהמוניהן. מישחקי-קלפים ע"י שחרר. התהילה הזו מוציאה את השחקנים לא אחת מ-אורחיהם הספורטיבי שהם חייבים מ-התמיד בו. כל זמן ששמרו עליו, הצליחו להיות לעזר רב לשחקנים האמריקאיים של הקבוצה, אך כאשר סטו ממנו, ירדה רמת מישחקם פלאים.

בעיקר אמורים הדברים לגבי השבוע שעבר, ערב המישחק, כאשר השחקנים הצעירים שחזרו מהולנד יחד עם הקבוצה, בניצחון של 9 נקודות הפרש על טרנסול בביתה, היו בטוחים כי במיגרש שביר-אליהו יצליחו למגר את ההולנדים על נקלה. הם הירשו לעצמם לפרוק את עול המשמעת הספורטיבית, הדברים הגיעו לי-שיא כאשר ביום הרביעי בלילה, ערב ה-מישחק הירשו לעצמם שלושה שחקנים, שניים ישראליים ואחד אמריקאי, לשחק קלפים עד אור הבוקר, אין פלא, איפוא, שבמישחק הם היו עצבניים והציגו יכולת גרועה.

האמריקאיים של מכבי, לעומתם, ה-מקבלים סכומים נכבדים עבור הופעותיהם בשורות הקבוצה, יודעים כי כמיקצוענים לכל דבר הם נדרשים להקפיד על יכולת טובה לפני כל מישחק, גם אם הוא נחשב כקל. והם אלה שהצילו את מכבי תל-אביב ביום חמישי מהפסד זעיר בן נקודה אחת להולנדים, דבר ש-איפשר לקבוצה לזכות בשתי נקודותיה ה-ראשונות במישחק הראשון בשלב רבע-הגמר בגביע אירופה, בגלל ניצחונם ב-שיעור 9 נקודות בהולנד.

קריאות-הבזו בהן זיכה קהל אוהדי ה-קבוצה את מכבי בתום המישחק, שיקפו את האכזבה. אלא שהן היו מחוסרות הצ-דקה, אסור לשפוט קבוצה גדולה כמו מכבי על סמך מישחק אחד בלבד. בסופו של דבר מה שקובע הוא המאזן הכללי שחיה לה בסיום טורניר שמינית הגמר על גביע אירופה לאלופות.

טל ברודי (שמאל) * "נמאס לי להציל"

כדורגל

עולים על שווייצר

לאחרונה החלו מגבירים בהתאחדות ל-כדורגל את המסע נגד מאמן הנבחרת ה-לאומית דוד שווייצר. וזאת, למרות ש-אנשי-מיקצוע רבים בענף הכדורגל, וברא-שם מאמן-הכושר לשעבר של הנבחרת, עמוס ברחמא, יצאו למיתקפת-נגד, למען המאמן.

העסקנים הלוחמים בשווייצר אינם ברי-חלים בשום אמצעי כדי לתקוף אותו. הם נאחזים בעיקר בעובדה כי שווייצר, בהיותו מאמן לאומי, שימש כיועץ ל-קבוצת התחתית בליגה הלאומית. הם מצאו טעם לפגם בכפילות זאת ואומנם, שווייצר חדל לייעץ.

רמז של ייעוץ. אחרי מישחקי ה-ליגה הלאומית בשבת האחרונה, שבהם זכתה קבוצת הפועל תל-אביב בניצחון שני רצוף, והפעם על הפועל חדרה, בתור צאה 0:1, טענו המקטרגים על שווייצר בהתאחדות כי הוא ממשיך לייעץ להפועל תל-אביב בחשאי. היה גם מי שדאג, כבר במוצאי-השבת להתקשר אל מיספר עיתון נאיספורט, כדי לספר להם כי במחצית המשחק נגד חדרה העביר שווייצר על-גבי פתק למאמן הקבוצה התל-אביבית, בני-קונפורטי, הוראות שבעזרתן ניצחה ה-קבוצה.

במחצית היתה עדיין התוצאה 0:0, לאחר ששחקני הפועל חדרה הירבו להתקיף את שער הפועל תל-אביב. בתארי-הכבוד של איצטדיון בזומפילד שבו נערך המישחק ישב המאמן דוד שווייצר, בין אוהדי הפועל תל-אביב. והם ביקשו לשמוע ממנו חוות-דעת על המישחק. שווייצר אמר, בין השאר, כמומחה לכדורגל, כי אם הפועל תל-אביב רוצה לנצח במישחק זה, עליה להצמיד שומר אישי לשחקן מרכזי השדה הנמרץ של הפועל חדרה, אברהם סלו.

העצה שינתה את התמונה. את דבריו אלה של שווייצר שמע אחד מ-אוהדי הקבוצה התל-אביבית והוא העביר, באמצעות הסדרן הראשי של הקבוצה, פתק אל המאמן קונפורטי ומוכיר האגודה אדוארד סגל, ובפתק בקשה לשמור על אברהם סלו.

הבקשה נענתה בחיוב, וניתנה הוראה לשחקני הקבוצה במחצית להגביר את ה-שמירה על סלו. ואכן, שחקן זה איבד את השליטה במיגרש, כתוצאה מכך עברה ה-יוזמה לרגלי התל-אביבים, אשר הפכו ב-מחצית זו תוקפים, ובאחד ההתקפות כבש שחקנם הצעיר משה מגדישי את שער הניצחון.